

בבית המשפט העליון

רע"א 5421/13

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

המבקש: הרב אליעזר כהנמן

נגד

המשיב: הרב שמואל מרקוביץ

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 07.07.2013 בהפ"ב 37061-01-13 שניתנה על ידי כב' השופטת י' שבח

בשם המבקש: עו"ד רון ברקמן; עו"ד שמואל פלגר;

עו"ד נתנאל פריד

בשם המשיב: עו"ד צבי אגמון; עו"ד מרדכי בייץ

עו"ד אורי שורד; עו"ד בעז פייל

החלטה

לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (השופטת י' שבח) בהפ"ב 37061-01-13 מיום 7.7.2013, במסגרתו דחה בית המשפט את בקשת המבקש להעביר את הבוררים שדנים בסכסוך בינו לבין המשיב מתפקידם.

רקע והליכים קודמים

1. בראשות ישיבת פוניבז' בבני ברק (להלן: הישיבה) עמד הרב אברהם כהנמן ז"ל. לאחר שנפל למשכב, נאבקו על ראשות הישיבה הן המבקש, הרב אליעזר כהנמן שהינו בנו, והן המשיב, הרב שמואל מרקוביץ' שהינו חתנו וגיסו של המבקש. בניסיון להביא את הסכסוך לפתרון חתמו המבקש והמשיב על שטר בוררות (להלן: שטר הבוררות) לפיו כל הסכסוכים ביניהם הנוגעים לישיבה יפתרו על פי הכרעת הבוררים שנבחרו על ידיהם. המבקש בחר את הדיין הרב שרייבר, המשיב בחר את הדיין הרב

הייזור, וכאב בית הדין נבחר על ידי שני הדיינים הרב צימבליסט. במסגרת שטר הבוררות הוסמכו הבוררים גם לשוב ולפרש את פסק הבוררות שיינתן על ידם אם יהיה צורך בדבר. ביום 29.2.2000 ניתן פסק הבוררות, ולאחריו ניתנו מספר הבהרות אודותיו.

2. לאחר מתן פסק הבוררות וההבהרות, שב הסכסוך בין המבקש ובין המשיב לפתחם של בתי המשפט, כאשר המבקש הגיש באמצעות גופים מטעמו שתי תביעות נגד המשיב ונגד העמותה המנוהלת על ידיו. המשיב, מצידו, ביקש מבתי המשפט בהם הוגשו התביעות לעכב את ההליכים בהן על סמך שטר הבוררות, בקשה אשר התקבלה על ידי בתי המשפט ואושרה על ידי בית משפט זה בהחלטתי מיום 17.5.2012 במסגרת רע"א 3500/12.

3. הרב שרייבר ז"ל התפטר מתפקידו כבורר ביום 20.6.2000, והלך לעולמו ביום 21.12.2009. לרב שרייבר לא מונה מחליף והרכב הבוררים הצטמצם לשני בוררים בלבד, הרב צימבליסט והרב הייזור. בעקבות מספר הבהרות שניתנו על ידי שני הבוררים, ולעתים על ידי הרב צימבליסט בלבד, הגיש המבקש תובענה לבית המשפט המחוזי בה ביקש להעביר את הבוררים מתפקידם משתי סיבות עיקריות: האחת, כי מהבהרותיהם עולה קשר אסור בין הבוררים לבין המשיב; והשנייה, כי הרב צימבליסט נפגש ביחידות עם המשיב בפגישה בביתו של הרב אלישיב ז"ל שתועדה על ידי התקשורת, באופן המעיד על הקשר האישי בין השניים. עוד טען המבקש כי נחתם בינו לבין המשיב שטר הבוררות חדש שמפקיע את שטר הבוררות הקיים. המשיב, מצידו, הכחיש קיומו של שטר בוררות חדש והפנה לפסיקה החלוטה בדבר תוקפו של שטר הבוררות, וכן דחה את טענות המבקש בכל הנוגע לפגישה עם הרב צימבליסט וטען כי מדובר במפגש אקראי בלבד בו השניים לא דנו בענייני הבוררות.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

4. בית המשפט המחוזי דחה את תובענתו של המבקש. בית המשפט עמד על התנאים שנקבעו בפסיקה להפעלת סעיף 11(1) לחוק הבוררות, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק הבוררות) לצורך העברת בורר מתפקידו, וקבע כי אמות המידה לעניין זה דומות לאמות המידה לצורך פסלות שופט. בית המשפט הדגיש כי נדרש להראות כי קיים חשש ממשי למשוא פנים של הבורר על בסיס ראיות אובייקטיביות בניגוד לתחושה סובייקטיבית של המתדיין. בית המשפט קבע כי מעצם מתן ההבהרות בהרכב חסר לא ניתן ללמוד דבר על משוא פנים של הבוררים, שכן בשטר הבוררות נקבע במפורש כי

במקרה בו יתפטר אחד הבוררים יעמיד הצד שבחר אותו בורר חדש בתוך שבעה ימים ואם לא יעשה כן, יהיה בסמכות שני הבוררים האחרים להמשיך לדון בהליך. כיוון שהמבקש לא העמיד בורר חלופי מטעמו, קבע בית המשפט כי אין לו להלין אלא על עצמו על כך שהבוררות מתנהלת בהרכב חסר. עוד קבע בית המשפט כי המבקש לא הוכיח באופן אובייקטיבי שההכרעות שניתנו על ידי ההרכב החסר מעידות על משוא פנים. זאת, כיוון ששטר הבוררות הסמיך את הבוררים לתת הבהרות לפסק הבוררות וכך עשו הבוררים בין השנים 2000-2005 ואילו טענתו של המבקש בדבר משוא פנים עלתה רק בשנת 2013 ורק לאחר מתן פסק הבוררות שניתן נגדו. בית המשפט הוסיף כי מדובר בהבהרות הנוגעות להתנהלות הישיבה בחיי היום-יום ולכן לא ניתן לראות אותן כנוגעות במשוא פנים.

5. בכל הנוגע לטענות המבקש בדבר הפגישה בין הרב צימבליסט לבין המשיב, קבע בית המשפט המחוזי כי עצם העובדה שדווח בתקשורת על התקיימותו של מפגש בין הרב צימבליסט לבין המשיב לרבות צילום של השניים יחדיו אין בה כדי להעיד על קשר אישי ביניהם. בית המשפט ציין כי במסגרת בקשה שהגיש המבקש לבוררים לפסול עצמם מלדון בסכסוך הצהיר הרב צימבליסט כי אין כל קשר בינו לבין המשיב. לכן, קבע בית המשפט כי בנסיבות אלה לא ניתן להגיד שמשקלן של הספקולציות הנוגעות לתוכן השיחה בין הרב צימבליסט לבין המשיב באותו מפגש עולה על משקל הצהרתו של הרב צימבליסט. בית המשפט הוסיף כי המפגש המתואר התקיים ביום 21.4.2011 ואילו בתשובתו של המבקש לבקשה לעיכוב ההליכים שהגיש המשיב, מיום 2.8.2012, לא העלה המבקש כל טענה באשר לאותו מפגש. בכך, ציין בית המשפט, יש כדי ללמד על כך שבזמן אמת לא סבר המבקש כי המפגש עשוי להקים עילת פסלות.

6. בית המשפט המחוזי נדרש גם לטענה בדבר קיומו של שטר בוררות חדש ודחה אותה מן הטעם שגם אם נחתם שטר כאמור הרי שלפי תוכנו הוא אינו מבקש להפקיע את השטר הקודם, וכי טענה זו נדחתה כבר במסגרת התדיינות קודמת בין הצדדים. גם את הטענה בדבר מפגשים של הרב צימבליסט עם עדים דחה בית המשפט מן הטעם שהמבקש לא הגיש תצהירים של אותם עדים ולא ניתן ללמוד מהתובענה שהגיש שפגישות כאמור אכן התקיימו ולכן גם נמנע בית המשפט מלזמן את אותם עדים.

כנגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי מכוונת הבקשה שלפני שאליה צורפה גם בקשה להוספת ראיות.

7. המבקש טוען כי שגה בית המשפט המחוזי כשדחה את בקשתו להעביר את הבוררים מתפקידם מכמה סיבות.

ראשית, טוען המבקש כי שגה בית המשפט כשדחה את בקשתו לזמן את הרב מילר, שהיה עד בהליך הבוררות, ועימו – כך טוען המבקש – נפגש הרב צימבליסט. לטענתו, לא יכול היה לקבל תצהיר מהרב מילר שכן זה הבטיח לרב צימבליסט שלא לספר על הפגישות הסודיות ולכן הוא כפוף לציווי הלכתי שלא להצהיר על כך אלא אם יזומן לבית המשפט. המבקש טוען כי קביעת בית המשפט לפיה אופי ההליך לא מצדיק שמיעת עדים הינה שגויה שכן זו הייתה אפשרותו היחידה להוכיח טענה חמורה זו כנגד הרב צימבליסט. לטענתו, קביעת בית המשפט עומדת בניגוד מוחלט לתקנה 257 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: התקנות) ולפסיקת בית משפט זה בעניין זימון עדים במסגרת המרצת פתיחה.

שנית, המבקש מוסיף כי שגה בית המשפט המחוזי כשדחה את טענתו בדבר אופי הפגישה שהתקיימה בין הרב צימבליסט לבין המשיב בביתו של הרב אלישיב ז"ל בה דנו השניים באפשרות לפיה יועבר הסכסוך לגישור לפני השופט (בדימ') טירקל. לטענתו, בית המשפט התבסס על המצגים הכוזבים של המשיב לפיהם מדובר היה במפגש אקראי במסגרתו השניים לא דנו בענייני הבוררות. כדי לבסס טענה זו הגיש המבקש גם בקשה להוספת ראיות חדשות שלטענתו יש בהן כדי לשפוך אור חדש על הפרשה. במסגרת הבקשה להוספת ראיות, טוען המבקש כי ביכולתו להגיש תצהירים של גורמים המעידים על כך שהמפגש לו הוא טוען אכן התרחש ותוכנו עולה בקנה אחד עם הצורה בה תיאר אותו. עוד טוען המבקש כי מהתצהירים אותם הוא מבקש להגיש עולה שהשיחה בין הרב צימבליסט לבין המשיב הוקלטה, וכי המצהירים האזינו להקלטה (שאינה בידיו או בידיהם) וטוענים כי מתוכנה עולה שהשניים אכן דנו בנוכחות הרב אלישיב בשאלת העברת הסכסוך לגישור.

8. טענות נוספות שמעלה המבקש הן כי הרב צימבליסט נתן לפחות שתי הבהרות בהרכב יחיד, ולכן אין משמעות לעובדה שהוא עצמו לא העמיד בורר חלופי תחת הרב שרייבר ז"ל. לטענתו, הבהרות אלה נגעו אך ורק לענייני וזכויותיו של המשיב ויש בהן כדי ללמד על משוא פנים של הרב צימבליסט. עוד טוען המבקש כי שגה בית המשפט כשהעדיף את הצהרתו הכללית של הרב צימבליסט לפיה אין כל קשר בינו לבין המשיב, וזאת על אף שהרב שרייבר ז"ל הביע במכתב התפטרותו את מורת רוחו מהתנהלותו

החד צדדית של הרב צימבליסט, וכן בשים לב לעובדה שבית המשפט קבע כי אין לייחס אמינות להצהרותיו של המשיב בעניינים אחרים שנדונו דוגמת עצם חתימתו על שטר בוררות נוסף. לבסוף, טוען המבקש כי לא זנח את טענותיו בדבר פסלות הבוררים, והסיבה שלא העלה אותן עד כה הוא כי הדיונים בבוררות הסתיימו בשנת 2000, ובשל העובדה שהעלה טענות נגד ניהול ההליך על ידי הבוררים כבר בשנת 2005 לא ציפה כי הבוררים יעמידו עצמם בשנית לדיון בסכסוך החדש. לטענתו, לא היה עליו לטעון לעניין זה במסגרת ההליך שנגע לתוקפו של שטר הבוררות.

9. לאחר עיון בבקשת רשות הערעור ובבקשה לצירוף ראיות נוספות, הוריתי על הגשת תשובה לעניין צירוף הראיות הנוספות בלבד. בתשובתו, המשתרעת על פני 25 עמודים, מפרט המשיב שלל עילות שבגינן לטענתו אין להיעתר לבקשה לצירוף ראיות נוספות. בתמצית, טוען המשיב כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר בשים לב למועדים בהם התקיימו העובדות שהמבקש טוען להתקיימותן; כי הראיות המבוקשות אינן קבילות בהיותן עדות מפי השמועה ובהיותן מפרות את חוק האזנות סתר, התשל"ט-1979 ואת חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981; וכי ממילא משקלן הראיתי נמוך. המשיב מדגיש בתשובתו את חוסר תום ליבו של המבקש הבא לידי ביטוי הן בהליך דנא והן בהליכים אחרים שנוהלו על ידיו ביחס לסכסוך בין הצדדים.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בבקשה ובצירופותיה, בבקשה להוספת ראיות ובתשובה לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין בקשת רשות הערעור להידחות אף מבלי להיזקק לתשובת המשיב לגופה.

11. כידוע, רשות ערעור על החלטות ופסקי דין של בית המשפט בענייני בוררות ניתנת רק במקרים המעוררים שאלה עקרונית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, או במקרים בהם נדרשת התערבותו של בית משפט זה משיקולי צדק או מניעת עיוות דין [ראו למשל: רע"א 1857/13 טנוס נ' טנוס (2.4.2013), פסקה 6 לחוות דעתי; רע"א 1175/13 ארלנגר נ' עמותת בית הכנסת הגדול (14.4.2013), פסקה 8 לחוות דעתי]. אינני סבור כי במקרה דנא מתעוררת שאלה החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה. כמו כן, לא מצאתי כי התקיים עיוות דין המצדיק התערבות ערכאה זו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, שכן בית המשפט נדרש לטענות המבקש והכריע בהן לגופן.

12. המבקש השתית את תביעתו להעברת הבוררים מתפקידם על סעיף 11(1) לחוק הבוררות הקובע כי בית המשפט רשאי להעביר בורר מתפקידו אם התברר שהוא אינו ראוי עוד לאמון הצדדים. בית משפט זה חזר פעמים רבות על ההלכה לפיה הבחינה אם הבורר אינו ראוי עוד לאמון הצדדים תיעשה על פי אמות מידה אובייקטיביות של מעשיו ולא על בסיס תחושתו הסובייקטיבית של הצד המבקש את העברתו מתפקידו וכי בית המשפט יעשה שימוש בסמכותו במקרים חריגים בלבד [ראו: רע"א 296/08 ארט-בי חברה בערבות מוגבלת (בפירוק) נ' עזבון המנוח ג'ק ליברמן ז"ל (5.12.2010), פסקאות 84, 102 לחוות דעתי (להלן: עניין ארט-בי); רע"א 3159/12 עאטף מוסא ושות' בע"מ נ' עמירון חב' לבנין והשקעות בע"מ (10.7.2012), פסקה 15 לחוות דעתי (להלן: עניין עמירון)]. עוד נקבע, כי כאשר בקשה להעברת הבורר מתפקידו מתבססת על טענה בדבר קשר בין הבורר לבין הצד השני בבוררות, הרי שיש צורך בעובדות ברורות המוכיחות קשר ממשי בין הבורר לבין אותו צד [ראו: עניין ארט-בי, בפסקה 125; עניין עמירון, בפסקאות 15-16].

13. עיקר טענותיו של המבקש במסגרת בקשה זו נוגע לטעות אליה נתפס, לטענתו, בית המשפט המחוזי כשקיבל את עמדת המשיב בעניין אופי פגישתו עם הרב צימבליסט. קביעתו של בית המשפט בעניין זה הינה קביעה עובדתית, וככזו לא בנקל יתערב בה בית המשפט שלערעור. אכן, לו הייתי מוצא כי יש לקבל את הבקשה להוספת ראיות, וכי הראיות שצירופן מתבקש עשויות לשנות את קביעותיו העובדתיות של בית המשפט המחוזי, הרי שהיה מקום לשקול את החזרת הדיון לבית המשפט המחוזי כדי שיכריע בנקודה זו. אלא שאין בידי לקבל את הבקשה להוספת ראיות חדשות, וזאת מן הטעמים שיפורטו להלן.

14. תקנה 457 לתקנות קובעת כנקודת מוצא כי לבעלי הדין אין זכות להגיש ראיות נוספות בערעור. התקנה אמנם מעניקה לבית המשפט שלערעור את הסמכות להתיר הבאת ראיות נוספות בשלב הערעור, אך השימוש בסמכות זו צומצם בפסיקת בית משפט זה ונקבע כי שימוש בה ייעשה מקום בו בעל הדין הצליח לשכנע כי לא ידע ולא יכול היה לדעת על קיומה של הראיה בעת הדיון לפני הערכאה הדיונית, כי לא יכול היה להביאה על אף שפעל ב"שקידה ראויה" לצורך כך או כי יש לה חשיבות מכרעת להכרעה בעניין [ראו: ע"א 374/08 קטן (איטן) נ' הורנשטיין (מינץ) (25.12.2012), פסקה 9 (להלן: עניין קטן)]; ע"א 10687/07 אלמשרק חברה לביטוח בע"מ - רמאללה נ' חג'וג' (5.8.2010), פסקה 19. ראו גם: אורי גורן סוגיות בסדר דין אזרחי 664-666 (מהדורה עשירית, 2009) (להלן: גורן); חמי בן-נון וטל חבקין הערעור האזרחי 390 (מהדורה שלישית, 2012)]. אכן, נקבע בפסיקה כי גם מקום בו רשלנותו של המבקש להביא

ראיות נוספות היא שעמדה בבסיס אי הגשתן לפני הערכאה הדיונית ייתכן ויהיה מקום להתיר את הוספתן [ראו: עניין קטן, בפס' 9; גורן, בעמ' 666]. ואולם, במקרים אלו יהיה צורך להוכיח כי הראיה שהוספתה מתבקשת היא בעלת חשיבות ניכרת להכרעה בעניין [ראו גם: ע"א 105/05 דהאן נ' קטון (10.11.2005), פסקה 4].

15. בנסיבות המקרה דנא לא מצאתי שיש בראיות שצירופן מתבקש, על פי תיאורן, חשיבות מכרעת לצורך בירור העניין שלפני. בנוסף, עולה כי המבקש ידע על קיומן של הראיות בטרם מתן פסק הדין של בית המשפט המחוזי ולא שקד שקידה ראוייה להשגת התצהירים הנוגעים לקיומה של אותה הקלטה לה הוא טוען.

ראשית, כאמור, המבקש ידע על קיומו של אותו מפגש בין המשיב לבין הרב צימבליסט בבית הרב אלישיב ז"ל לאחר שדווח עליו בתקשורת ביום 21.4.2011. במסגרת הבקשה להוספת ראיות מציין המבקש במפורש כי גילה על קיומה של ההקלטה הנטענת של אותו מפגש כשלושה שבועות לפני מתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בשים לב לנתונים אלו, אינני יכול לקבל את הסבריו של המבקש בדבר העיכוב בהגשת בקשה לצירוף הראיות אותן הוא מבקש להגיש כעת. ככל שהמבקש חשב כי יהיה בידיו להשיג את הקלטת עצמה וככל שלא היה בידיו להשיג את כל התצהירים אותם הוא מבקש לצרף, היה יכול לכל הפחות להודיע לבית המשפט על שנודע לו ולבקש ארכה להגשת הראיות בטרם מתן פסק הדין. די בכך כדי לדחות את הבקשה להוספת ראיות.

שנית, על פי תיאור הראיות כפי שעולה מהבקשה להוספתן, נראה כי אין בהן אלא עדות מפי השמועה בדבר תוכן ההקלטה, ואף ייתכן, מבלי לקבוע מסמרות, כי ההקלטה עצמה מהווה ראיה פסולה כפי שטוען המשיב. בשל כך, משקלן של הראיות שצירופן מתבקש הינו נמוך ביותר וממילא לא יהיה בו כדי לשנות מקביעתו העובדתית של בית המשפט בדבר אופי הפגישה.

משדחיתי את הבקשה להוספת ראיות, אין עוד מקום להתערב בקביעתו העובדתית של בית המשפט המחוזי לפיה הפגישה בין המשיב לבין הרב צימבליסט הייתה פגישה אקראית ולא נדונו בה ענייני הבוררות.

16. טענה עיקרית נוספת של המבקש היא כי שגה בית המשפט כשלא איפשר לו לזמן לעדות את הרב מילר ששימש כעד במסגרת הבוררות ונטען כי הרב צימבליסט נהג להיפגש עמו. אכן, תקנה 257 לתקנות מאפשרת לבית המשפט הדין בהמרצת פתיחה

להורות על השמעת עדים על אף הכלל לפיו המרצת פתיחה תתברר בדרך של הגשת תצהירים בלבד. באופן דומה, תקנה 245 קובעת כי במסגרת בקשה בכתב לא יישמעו עדים שתצהירים מטעמם לא הוגשו אלא אם יורה על כך בית המשפט מטעמים מיוחדים שירשמו. לבית המשפט הדין בהמרצת פתיחה שיקול דעת רחב להחליט האם לאפשר השמעת עדים אם לאו, והוא יטה לעשות כן רק אם שוכנע כי המבקש את השמעת העד לא יכול היה לקבל תצהיר ממנו, כי העד לא בשליטתו וכי עדותו נחוצה להכרעה [ראו: רע"א 8562/06 פופיק נ' פגז 1993 בע"מ (15.4.2007), פסקה 6; יואל זוסמן סדרי הדין האזרחי 713 (מהדורה שביעית, 1995)]. במקרה דנא, המבקש הזכיר את טענותיו ביחס לפגישות הרב צימבליסט עם הרב מילר כבר במסגרת הבקשה להעברת הבוררים מתפקידם שהוגשה ביום 20.1.2013. הטענה הוזכרה בבקשה בצורה כללית ולא נזכרה שם הטענה לפיה אין ביכולתו של המבקש לקבל תצהיר מטעם הרב מילר. הבקשה לזימון הרב מילר לעדות הוגשה לבית המשפט רק ביום 2.6.2013 – כחצי שנה לאחר הגשת הבקשה להעברת הבוררים מתפקידם – וגם במסגרתה לא פורטו בהרחבה מספקת הנסיבות בהן נודע למבקש על קיומה של אותה פגישה, על המועד בו התקיימה או על תוכנה, ואף לא פורטו המאמצים שנקט המבקש כדי לקבל תצהיר מטעמו של הרב מילר. בנסיבות אלה, צדק בית המשפט כשקבע כי לא היה מקום לזמן את הרב מילר לעדות באופן החורג מהכלל הקבוע בתקנות 257 ו-245 לתקנות.

17. גם את טענתו של המבקש לפיה יש להעביר את הבורר צימבליסט מתפקידו בשל שתי הבהרות שנתן בהרכב יחיד אין בידי לקבל. ייתכן כי הבהרות אלה אכן ניתנו בחוסר סמכות, אך בכך בלבד אין כדי לקבוע כי לא ניתן לתת עוד אמון ברב צימבליסט באופן המצדיק את העברתו מתפקידו. לכל היותר, ניתן היה לטעון "בזמן אמת" כי הבהרות אלה הינן חסרות תוקף, אך משהבהרות אלה ניתנו לפני תשע שנים ויותר נראה כי אין עוד מקום להשיג עליהן כעת. מכל מקום, מהמסמכים שצירף המבקש עולה כי רובן המכריע של הבהרות שניתנו על ידי הבוררים ניתנו כדין כפי שציינ בית המשפט המחוזי.

18. בטרם סיום, אין לי אלא להצטרף לצער שהביע בית המשפט המחוזי על כך שהמאבק על השליטה בישיבה החשובה כל כך לעולם התורני הביא לפילוגה לשני מחנות יריבים, ולהוסיף כי טוב יעשו הצדדים אם יפעלו ליישום פסק הבוררות וליישוב הסכסוך שביניהם בדרכי נועם.

19. לאחר כתיבת דברים אלו, הגיעה לעיוני "בקשה דחופה מטעם המבקש בקשר עם הבקשה להוספת ראיות". לאחר עיון בבקשה, לא מצאתי כי יש בטענות המופיעות בה כדי לשנות ממסקנותיי כפי שהובאו לעיל.

20. אשר על כן הבקשה נדחית. המבקש יישא בהוצאות המשיב בסך של 15,000 ש"ח.

ניתנה היום, כ"ז בתשרי התשע"ד (1.10.2013).

שׁוֹפֵט